

Год. IV

Юлий, 1895.

Брой 7.

ЛѢТО.

ИЗЪ ЖИВОТА НА ЯКОВА.

Животътъ на тримата велики Ветхо-Завѣни патриарси е твърдъ интересенъ и поучителенъ. Животътъ на Авраама може да се нарече животъ на власт и рѣшителностъ; на Исаака, животъ на покорностъ и съгласие, а на Якова, животъ на испытъ и борба. Има нѣщо достопабѣлѣжително при самото рождение на Якова. Казва ни се че той съ ржката си държалъ петата на брата си Исава, и отъ това името му Яковъ, което значи *запипателъ* или *борецъ*.

Двамата братия близнаци различавали по характеръ и навици. Грубиятъ и распаленъ Исава обикналъ горския животъ и станалъ искусенъ ловецъ. Яковъ билъ тихъ и миренъ и обичалъ да живѣе въ шатри и да се задоволява съ скромнитѣ сръдства на тогавашния социаленъ животъ. Исаакъ, бащата, възлюбилъ Исава, защото го снабдявалъ съ удоволствия, които собственитѣ му мирни навици не можали да постигнатъ. Ревекка, майката, се привързала къмъ кроткия, трудолюбивъ овчаръ, който задоволява онѣзи социални и духовни наклонности, въ които тя е била по-зависима отъ Исаака.

Една характеристична случка въ ранния имъ животъ се придружила съ твърдѣ важни послѣдствия. *Яковъ си вареше вариво*. Той станалъ мѣдръ въ практическитѣ удобства на живота. Исава се враща отъ полето изнуренъ отъ умора. Видѣтъ и миризмата на Якововото вкусно ястие сж твърдѣ искусителни за гладенъ човекъ. „*А ми дай да ямъ отъ червеното това червено*“, казва Исава. Той не знае какъ да го нарече. Исава несъмнѣнно е билъ грубъ и бързъ. Отъ туй и себелюбивъ навикъ се усилилъ въ него. Вѣроятно той би могълъ да си набави друго ястие. Но хубавиетъ вкусъ и шаръ на Якововото вариво го омайва, и нищо друго не може да го задоволи освѣнъ онова червеното. Яковъ очевидно считалъ това като грубо и себелюбиво натрапване отъ страна на брата му. Библейскитъ разказъ прибавя: „*За това се нарече името му Едомъ*“, т. е. червенъ.

„*И рече Яковъ: Продай ми днесъ първородството си.*“ Това изважда наявѣ нова причина за разногласие между братията. Яковъ несъмнѣнно е знаалъ за прѣдсказанието съобщено на майка му, че по голѣмийтъ ще слугува на по малкия. Единъ миренъ човекъ като него не би никакъ мислилъ да

развали реда на естеството и обичая. Въ по-сетнешнитѣ врѣмена правото на първородство състояло въ двоенъ дѣлъ отъ бащиното имущество (Второз. 21:17), и чинътъ на патриархъ и свещеникъ на дома по смъртта на бащата. Но въ случая на Якова имало е още по-голѣмото достойнство на глава на избранното семейство и наследникъ на общанието, съ всичкитѣ непосредствени и послѣдни свѣтовни и вѣчни блага, които сж се включавали въ това. Знающъ всичко това, Яковъ иска да купи първородството, като най-мирниятъ начинъ за докарване на това първенство, което е било опрѣдѣлено нему. Заради това той е прѣдостороженъ и благоразуменъ, даже и примирителенъ въ прѣдложението си. Той се възползува отъ слабъ моментъ за да извърши чрѣзъ съизволение това, което имаше да дойде. Но пакъ той не принуждава Исава, но го остава на свободния му изборъ. Ний трѣбва, прочее, да внимаваме да го не обвиняваме за това дѣто се старалъ да придобие съизволенieto на брата си за едно нѣщо, което е било вече рѣшено въ Божието намѣрение. Главната му погрѣшка е лѣжала въ това, дѣто се е старалъ да прѣдвари наредбитѣ на провидѣнието. Отъ своя страна Исава е готовъ да продаде първородството си за едно нищожно сегашно удоволствие. Види се той никакъ не е мислилъ за по-високото значение на правото, което бѣше готовъ да продаде тъй евтино. Яковъ обаче е сериозенъ въ работата. Той иска тържественно да се призове Богъ като свидѣтель на това дѣло. Даже и това нѣщо не стрѣсва Исава. Нѣма ни дума за цѣната. Явно е, че Исаавитѣ мисли сж били отправени само на вкусното вариво. Той се заклѣва на Якова. Послѣ той ялъ и пилъ, и станалъ та си отишелъ. Наистина той прѣзрѣ първородството си. По-послѣ Яковъ съ хитросъ отнелъ благословението, съ което Исаакъ искалъ да благослови Исава като първородниятъ неговъ синъ. По съвѣта на майка си и заповѣдта на баща си Яковъ трѣгва за Месопотамия за да отиде при уйча си Лавана. Отъ тука захваща по-прѣимущественно духовния животъ на Якова съ когото Богъ поднови завѣта направенъ съ Авраама и съ баща му Исаака. Картината на отсрѣцната страница прѣдставлява трѣгването на Якова за Месопотамия и испращението отъ майка му.

ЖИВЕТЪ ТЪЛЪКА СЪ МЕКОТОРАМЪ.

ЕДИНЪ ОПИТЪ ПО СОЦИАЛИЗМА ВЪ КИТАЙ.

Въ засѣданieto отъ 18-ий Май (н. к.) на *Французската Академия за Морални и Политически Науки*, подъ прѣдсѣдателството на Г-на Леонъ Сѣ, Г-нъ Леонъ Коберъ, дипломиранъ ученикъ отъ школата за живитѣ источни езици, който много добръ владѣе Китайския езикъ и познава Китайцитѣ, защото е билъ дълго врѣме привързанъ при Французското посолство въ Пекинъ, прочелъ прѣдъ Академията за Морални Науки твърдѣ интересна сказка.

Французскитѣ социалисти правятъ голѣмъ шумъ съ своитѣ учения. Ако слушаме всичкитѣ учители на новата теория Франция не остава освѣнъ да се обяви въ полза на социализма, за да види да исчезнатъ, като съ магия всичкитѣ злини отъ които страда челоуѣчеството. Добръ, опитъ, когото Господа Гедъ и Жорѣ биха желали да направятъ въ Франция, и тѣхнитѣ едномиишленници вѣнъ отъ Франция въ респективнитѣ нѣмъ отечества, се е направилъ едно врѣме другадѣ, и историята на този опитъ Г-нъ Коберъ прѣдставя на Академията.

Въ единадесетото столѣтие имало въ Китай единъ челоуѣкъ на име Уангъ Нгамъ Че. Той билъ ученъ, даровитъ ораторъ и добродушецъ; и той мислилъ да установи на земята съвършено блаженство, и за да осъществи този си блѣнъ, билъ намислилъ единъ редъ реформи, които съставляватъ багажа на днешнитѣ социалисти: селянитѣ да иматъ свои собствени имущества, поземленитѣ богатства да принадлежатъ на народа, да се върши обща работа посредствомъ монополъ, и пр., и пр.

Въ оная епоха Китай билъ опустошенъ отъ единъ редъ голѣми злощастия: землетресение, наводнение, гладове. Злочестийтъ народъ поискалъ реформи. Уангъ Нгамъ Че, който билъ почналъ като мировий съдия, и достигналъ да стане Околійски началникъ и послѣ Окръженъ управитель, успѣлъ да придобие репутация като благодѣтель на челоуѣчеството. Императорътъ Чему-Цонгъ го повикалъ въ управлението и го назначилъ първъ министръ съ най-абсолютна власть.

Уангъ Нгамъ-Че при поеманне на високата си длъжностъ отиѣма владѣнията на голѣмитѣ землевладалци и създава малки селски земеприѣжатели. Всѣки домовлади-

ка получава опрѣдѣленно количество земя, и понеже има много повече земи отколкото жители, то тази първа раформа се извършила доста лесно.

Но всичко не състои само въ даване то земя; трѣбва тази земя да се работи. Уангъ-Нгамъ-Че изработва правилникъ за разработванието на земята. Всѣки билъ длъженъ да работи толкова часа на день и да произвежда толкова храна. Тази храна щѣла да се раздава между жителитѣ, които ще получаватъ колкото имъ е потребно за храна и за сѣме да засѣватъ нивята си.

Размѣнитѣ да ставатъ въ натура. Всичко, което е необходимо за Държавата, като коние за примѣръ, принадлежи на Държавата. Приѣжатели на пасбищата съзаставени отъ закона да развѣждатъ коние, други да правятъ жито, други още да разработватъ горитѣ.

Новото общество работи, — но, уви! въ края на нѣколко мѣсеца работитѣ никакъ не вървятъ. Еди кой селянинъ, който получилъ сѣме за да засѣе нивата си, видѣло му се по-естественно да го изѣде. Развѣждатъ на коние нищо не развѣдилъ. Гражданинътъ, поставенъ да разработва гората се задоволилъ само съ насичание потребнитѣ нѣму за топливо дърва. Женитѣ, които били свободни отъ тежка работа, се виждатъ принудени да работятъ повече отъ по-напрѣдъ, за да не умрѣтъ отъ гладъ. Единъ се оплаква, че му дали лоша земя, а другъ, че съсѣда му получилъ левекия дѣлъ. Гладътъ се явява изново. Скоро оплакванията ставатъ заплашителни и Уангъ-Нгамъ-Че, тъкмо както социалиститѣ на Св. Денисъ, се вижда испъденъ отъ властѣта.

Расказътъ на Г-на Коберта живо заинтересувалъ Академията. Види ни се, че той е отъ естество да интересува и много други личности.

СТАРИНИ ПО ИЕРИХОНСКОТО ПОЛЕ.

Сега има повече отъ двадесетъ и петъ години откакъ Поручикъ Уорренъ бѣше занятъ въ изслѣдвание на прѣдполагамата мѣстностъ на стария Иерихонъ. Същата тази мѣстностъ е била посѣтена прѣзъ пролѣтъта на 1894 год. отъ Каноника Тристрама и Г-на Блисъ. Тѣхното посѣщение поради особенното занятие на Каноника трѣбвало да се съкрати; но любопитството на

Г-на Блисъ, всегда ламтящъ за приключения, тъй се възбудило, щото съ единъ приятелъ, който можалъ добръ да рисува, той пакъ се върналъ на онѣзи достопочтенни развалини, които разгледалъ съ значително внимание, но, разбира се, не тъй пълно както би било желателно. Той, обаче, се убѣдилъ, че развалинитѣ при Тел-ес-Султанъ, и онѣзи при Телдулъ Абу елъ Аленкъ доставяли, отличителни бѣлѣзи на Аморейски, до-Израйлянски грънци, именно една испъкналостъ, и особено искалпаванне; материала на сждоветѣ билъ сѣ сжщъ. Неговата опитностъ при Тел-ел-Хеси дава му право да говори съ авторитетъ върху прѣдмѣта за Палестинското грънчарство.

Близу до основата на оградата нарѣчена Тел-ес-Султанъ, която се прѣдполага да е истинската мѣстностъ на прѣвзетия отъ Исуса Навина Иерихонъ, Г-нъ Блисъ намѣрилъ дири отъ „кирпична стѣна“. Вижданието на тази стара стѣна произвело особено дѣйствиe върху му: защото, слѣдъ като го описва напространно, той сключва съ голѣма топлота на чувство съ тѣзи думи: „Ако Тел-ес-Султанъ е единъ купъ развалини, причинени отъ събарянieto на нѣколко градове направени отъ кирпичи надъ първия Иерихонъ, тогазъ нѣма добра причина да се прѣдполага, че тази стѣна е самата стѣна, що паднала прѣдъ Исуса Навина“.

Около четири километра отъ тѣзи развалини Каноникътъ и Г-нъ Блисъ случайно намѣрѣли три ниски огради отъ които работници изваждали камъние. Редовността на прокопитѣ отъ които се изваждали камъниетѣ била отъ такъво естество, щото привлѣкла непосредственно внимание. При по-близко излѣдване се оказало че тѣзи огради сж развалини на едно огромно здание, 1350 крака дълго и около 600 крака широко, стѣнитѣ на което различавали по дебелина. Всичко около зданието показвало, че едно врѣме то било великолѣпно здание. То било снабдявано съ вода посрѣдствомъ водопроводъ, който го свързвалъ съ съседенъ ржтъ. Нѣкои отъ стѣнитѣ трѣбва да сж били отъ твърдѣ хубавъ мраморъ, отломъци отъ който, както и замазани мѣста съ изящни фрески отъ много шарове, били намѣрени въ голѣми количества измежду развалинитѣ Имало извадени, такожде, и нѣколко счупени стълпове, пилястри, и твър-

дѣ хубава оросанена (stuccowork) работа, Арабитѣ работници, заняти въ изваждане камъниетѣ отъ тѣзи стари стѣни за построяването на ново здание, увѣрили Г-на Блисъ, че тѣ намѣрили нѣколко надписи на чуждъ езикъ—вѣроятно Гръцки или Латински—които, като не можели да разбержтъ, тѣ или ги разваляли или ги заравяли пакъ въ прѣстѣта. Не сж намѣрили безпогрѣшни данни, които да помогнатъ за опрѣдѣление вѣка на тѣзи стѣни. Ако и Г-нъ Блисъ и Каноникъ Тристрамъ да сж били испърво наклонни да ги считатъ като останки отъ палата купенъ отъ Ирода Великий отъ Клеопатра, първийтъ е сега убѣденъ, че тѣ не би могли да се построятъ по-рано отъ 600 год. слѣдъ Р. Х. и може би, нѣколко столѣтия по-късно.

Г-нъ Блисъ напълно вѣрва, че тѣзи огради по Иерихонското поле съдържатъ много тайни, и, по тази причина, тѣ трѣбва систематически да се изслѣдватъ. Такава работа, той мисли, ще се придружи отъ резултати толкозъ разнообразни колкото и скжпоцѣнни. „Свѣтлина би се хвърлила на до-Израйлянската му история, на врѣмената на Исуса Христа, на раниия Християнски периодъ, и на Кръстовостннитѣ Походи“.

ДѢЛОТО ТИЧБОРНЪ ВЪ АНГЛИЯ.

Въ 1854 год. богатата вдовица Англичанка Леди Тичборнъ изгубила единичкия си синъ и наследникъ. Той излѣзълъ да направи пжтешествие около свѣта и паракодтъ, на който той се качилъ отъ Рио за да се върне въ Англия прѣтърпѣлъ по пжтя корабкрушение. Въ чудното принасяние на майчината си любовь Леди Тичборнъ не приела да носи трауръ и да напусне всѣка надежда; тя обнародвала извѣстия въ всичкитѣ вѣстници по Английскитѣ колонии и попросила сина си отъ всичкитѣ отзиви. Може би синъ ъ Роджеръ да се е избавилъ и да се намира на нѣкой пустъ островъ, ожидающъ да го земе нѣкой корабъ и да го отведе на отечеството му. Това е ставало и други пжтъ! „Той ще се върне, отче,“ казвала старата вдовица на исповѣдника си. И вдѣхновявайки се отъ свята притча за свѣтилника, който трѣбвало всѣкога да се държи запаленъ, тя накарвала слугитѣ си да освѣтляватъ градината всѣка нощъ, щото въ случай, че синъ ъ

пристигне нощно врѣме да може лесно да намѣри бащиния си домъ. Възвишено безумие на любяща и вѣрующа майка! Вѣрата спасява: Миледи била на умиране, и ето че единъ день синъ ѝ се върналъ, и ѝ се прѣдставилъ въ лицето на този Артъръ Ортонъ, геройтъ на дѣлото; той се хвърлил въ обятията ѝ и извикалъ: „Ето ме, твойтъ Роджеръ.“ Подъ влиянието на прѣдузетата си идея (*idée fixe*) тя го познала съ въсхитена усмивка на устнитѣ си, и отнесла едно упоение отъ радостъ въ гроба си.

Този Роджеръ билъ естествено лъжливъ Роджеръ. Едно разслѣдване, което траяло три години, доказало, че се намирали прѣдъ единъ слуга касанинъ, който излѣзълъ отъ Англия смѣцверѣменно съ младия лордъ, и най-послѣ се установилъ въ Австралия. Като прочелъ тамъ извѣстията на Леди Тичборнъ, той изучилъ съ помощта на петъ шестъ души авантюристи подробности ѣтъ на живота на корабокрушения лордъ, за да отиде слѣдъ двадесетъ годишно размисленіе и приготвеніе, и да се каже, че е Лордъ Роджеръ. Отхвърленъ испърво, лъжливиятъ лордъ билъ послѣ прѣслѣдванъ като клѣтвопрѣстѣжникъ и измамникъ и осъденъ на 14 годишна каторжна работа.

Въпрѣки тази прѣсѣда може да се каже че половината Англия е вѣрвала още въ невинността на Артъръ Ортонъ и въ аристократическото му рождение. Сега на лъжливия Роджеръ е истекло врѣмето на наказанието му, и щомъ излѣзва отъ затвора, отива право при единъ издателъ за да се споразумѣе съ него за издаването въ подлистникъ и въ видъ на романъ подробното описание на своята измама. Тойзи гениаленъ измамникъ, слѣдъ като бѣше продалъ за нѣколко хиляди лева илюзии (лъжи) на публиката, която плащѣ за дѣлото му, намира срѣдство, като вижда прѣстѣжнитѣ си кроежи вече пропаднали, да я експлоатира пакъ, чрѣзъ продаване исторіята на своитѣ лъжи на единъ вѣстникъ, който му плаща богато. Той събаря вѣрата на тѣзи, у които я бѣше распалилъ, като имъ вика: „Азъ ви лъгахъ! Четѣте сега расказа на моитѣ лъжи. Тридесетъ броя по 20 стотинки броятъ.“

Този лъжливъ Тичборнъ е наистина *въковъ край* (*fin du siècle*). На най-любопитното въ тази работа е, че въпрѣки исповѣдитѣ си той не ще успѣе да убѣди всѣкого.

Много Англичани не ще искатъ да вѣрватъ до край новитѣ му клѣтви. Тѣ ще кажѣтъ, че въ отчаяніето си той се рѣшилъ да търгува за прѣпитанието си съ лъжлива измама.

Отъ горниѣто многошумно дѣло се учимъ.

1. Че хора лековѣрни и слабохарактерни често се излагатъ на тежки и съсипителни измами.

2. Че за личенъ интересъ всѣкога се намиратъ хитри и искусни лица и измамници подстрѣквани отъ още по-хитри съвѣтници, които се подклаждатъ отъ надеждата, че ще придобиятъ голѣми богатства отъ сполука на измамата.

3. Че понеже на „лъжата краката сж кжси“ споредъ народната поговорка, то измамата рано или късно ще се открие и ще приеме заслуженото си наказание.

4. Ако въ свѣтовнитѣ работи измамата бива често съсипителна, то въ духовния ни животъ, тя бива още по-фатална, защото може да докара погубванието на душата ни. Заради това и Христосъ ни прѣдосторожава: „Пазѣте се отъ лъжливитѣ пророци, които идатъ при васъ съ овчи дрѣхы, а отъ вътрѣ сж вълци грабителни. Отъ плодетѣ имъ ще ги познаете.“

ФЛАВИЙ ИОСИФЪ.

Флавий Иосифъ, знаменитиятъ Еврейски историкъ, се родилъ въ Иерусалимъ на 37 год. слѣдъ Р. Х. Името на баща му било Мататия, и въ своята автобиография (едничкия изворъ, отъ който можемъ да черпемъ материалъ за неговото жизнеописание) той притежава царско и свѣщенническо происхождение, и намекава на доброто име на което се е радвалъ, докато билъ още юноша (Автобиогр. I, 1). Раннитѣ си години види се да ги е прѣминалъ въ изучаваніе Еврейскитѣ прѣдания и Вѣтхо-Завѣтнитѣ списания. Недоволенъ и отъ третѣ главни Еврейски секти, докато билъ още младъ момъкъ, той прѣкаралъ три години като послѣдвателъ на одного Банна, отшелникъ въ пустинята; но най-послѣ се присѣденилъ съ Фарисейската секта. Той билъ само на деветнадесетъ години, когато напусналъ Банна, и съ Фарисейтъ се съединилъ между 19 и 29-тата си годишна възраст, и отишелъ въ Римъ. Наскоро слѣдъ това затваряніето на нѣколко Еврейски священ-

ници отъ управителя Феликса дало му случай да защитава дѣлото на народа си прѣдъ самия Императоръ въ Римската столица, гдѣто били испратени тѣзи чловѣци. На пѣтъ той прѣтърпѣлъ корабокрушение (нѣкои сж прѣдполатъ безъ достатѣчно добри причини, че той билъ Павловъ другаръ въ онова фатално пжтешествие), но като билъ избавенъ отъ Киринейски корабъ, той пристигналъ въ Римъ. Тамъ той не само сполучилъ въ цѣльта на миссията си, но и успѣлъ да спечели благоволенieto на Императрицата, и най-послѣ се върналъ у дома си, утрупанъ съ дарове. Той намѣрилъ, че повечето негови съотечественници били рѣшени да подигнатъ бунтъ противъ Римската империя, и прилѣжно се старалъ да ги отклони отъ такова дързко прѣдприятие. Евреитѣ, обаче, не рачили да слушатъ съвѣта му; и нему оставало едно отъ двѣтѣ: или да послѣдува народната воля, и така негли да стане народенъ водителъ, или да се върне въ Римъ, и тамъ да получи измѣнническа награда. Въ своето описание на Еврейското възстание той ни живо разказва за многочисленнитѣ комплоти и опасности въ които се вплелъ прѣзъ този периодъ на живота си. Слѣдъ нещастното оттегляване на Цестия Галла отъ Иерусалимъ, и варварското клание на Евреитѣ въ Сефорисъ и въ Сирийскитѣ градове, най-миролюбивитѣ Евреи се присѣденнли съ зелотитѣ, и Иосифъ вече не се подвоумилъ какъ да постѣпи. Съ голѣмъ показъ на патриотизмъ и прѣданность той се обявилъ въ полза въ ожесточена война и той скоро си оздравилъ назначението генералъ. Заедно съ Иозара и Иуда той билъ пратенъ въ Галилея, „областьта, дѣто бурята щѣла най-напрѣдъ да избухне.“ Дватамата неговни колеги, обаче, посвѣтили себе си на священническитѣ си служби, и Иосифъ останалъ, едничкийтъ командантъ. Като намѣрилъ Галилейскитѣ Евреи раздѣлени помежду си, и като се боялъ, че неогатата войска е много слаба за да пострѣщне приближающия Веспасияна, той се оттеглилъ на силната крѣпость Иотаната, и тамъ очаквалъ нападението на Римлянитѣ. За четиридесетъ и седемъ деня той насърдчавалъ войницитѣ си да извършѣтъ юнашки дѣла, които сж обезсмъртили името му. Даже и слѣдъ паданieto на крѣпостъта той не се прѣдалъ на Римлянитѣ, но се скрилъ

съ четиридесетъ другари въ една пещеря, и отказалъ да излѣзе, когато прибѣжището му се открило, додѣто не се гарантиралъ живота му. Слѣдъ прѣдаването си на Веспасияна, той е билъ окованъ въ вериги съ цѣлъ да бѣде отведенъ на сждъ прѣдъ Нерона. Той набѣгналъ тази опасностъ като прѣдсказалъ (той ясно притезава пророческа дарба въ книгата си за *Еврейската Война*, III, 8, 9) на Веспасияна бѣдѣщето му въскъчаване на Императорския прѣстолъ, но билъ държанъ въ затворъ три години, додѣто при изпълнението на прѣдсказанието, отвързали му оковитѣ въ знакъ на това, че не сж били отнесли справедливо къмъ него. Слѣдъ като се провъзгласилъ Веспасиянъ за императоръ. Титъ билъ назначенъ главнокомандующъ на Римскитѣ войски въ Палестина. Въ Титова походъ противъ Иерусалимъ Иосифъ го придружавалъ. Титъ е мислилъ, че тази работа съ помощта на „ренегата“ (както историкътъ Милманъ нарича Иосифа) ще бѣде лесна; но Евреитѣ се съпротивили на нападението на Римлянитѣ много по-опорито отколкото послѣднитѣ очаквали, и най-послѣ Иосифъ билъ заставенъ да излѣзе и да моли своитѣ съотечественници да се прѣдадѣтъ и така да избавятъ града отъ неиминуемо и съвършено разорение. Народътъ, отъ неговитѣ думи, се трогналъ и билъ готовъ да отстѣпи, по водителтѣ останали опорити; но фактътъ е, че тѣ естествено не били наклонни да слушатъ съвѣтътъ на единъ чловѣкъ, който ги бѣше напусналъ въ часа на най-голѣмото имъ утѣснение. Тѣ даже потърсили да го убиятъ, и продължили защитата до послѣдната крайность. При паданieto на Иерусалимъ, най-близкитѣ приятели и роднини Иосифови били пощадени по негова молба; и въ замѣна за неговата помощ и съвѣтъ при обсадата, едно хубаво имѣние му се дало въ Иудея. Като знаалъ добръ, обаче, че помежду своитѣ съотечественници едва ли би намѣрилъ безопасно прибѣжище, той се върналъ съ Тита въ Римъ за да се радва на почеститѣ съ които би го надарилъ Веспасиянъ. Той билъ много благосклонно приетъ отъ Императора; но макаръ и да му се дали привилегитѣ на Римско гражданство и да му се опрѣдѣлила годишна пенсия, той билъ ненавизданъ отъ Римлянитѣ не по-малко отколкото и отъ Евреитѣ. Прѣдполага се, че той умрѣлъ въ раннитѣ

години на Траяновото царуване, около 103 год. слѣдъ Р. Х.

Характерътъ на Иосифа разнo се е оцѣнявалъ. Професоръ Ф. В. Фарраръ го е най-сполучливо и въ кратцѣ прѣдставилъ като „странна смѣсь отъ фанатикъ Фарисейнъ и любоугодникъ Иродиянецъ“, и като „сѣдиняющъ националната гордостъ на патриотина съ отстъпничеството на измѣнника“.

Въ идущия брой ще поговоримъ за списанията на Иосифа.

ПАГУБИТѢ КОИТО ПРИЧИНЯВА ПИЯНСТВОТО.

Пияницата изгубва паритѣ си, като лишава себеси и семейството си отъ тѣхъ.

Той изгубва личното си достойнство, понеже, за да задоволи порока, той прѣнебрѣгва своитѣ запаятия и не изпълнява своитѣ длѣжности.

Той изгубва срамъ, защото се остава да живѣе нечисто, и употребява думи неприлични, които само развратни хора употребяватъ

Той изгубва уважението на обществото, като му прѣдставя зрѣлище на отвратителността на пиянството и на нераздѣлнитѣ му послѣдствия.

Той изгубва довѣрие и репутация, защото никой не му повѣрвава интереситѣ си, а много по-малко една тайна.

Той изгубва почитанието и уважението на собственото си семейство, защото става отвратителенъ и вредителенъ, отхвърля нравствеността, и прави голѣма погрѣшка като показва на синоветѣ си пътятъ на порока.

Той изгубва здравнето си, като прѣдава този драгоцѣненъ даръ на този страшенъ порокъ, угнѣтителтъ и убиецътъ на човѣчеството.

Той изгубва силитѣ си, памятьта, зрѣнието, слухътъ и разума си, като се уподобява въ послѣдния случай, на скотоветѣ.

Той изгубва живота си, защото често си навлича прѣждеврѣмenna и окаянна смъртъ.

Той изгубва най послѣ—което е най важното —душата си, защото Богъ казва въ Св. Писание че пияниците нѣма да влѣзватъ въ царството небесно (Гал. 5; 21).

ПРѢОБРАЗОВАНИЕ ВЪ ПАЛЕСТИНА.

Желѣзниятъ пѣтъ мѣжду Яффа и Иерусалимъ, който се отворилъ прѣди двѣ години, измѣнява страната прѣзъ която прѣминава, както и близосѣднитѣ мѣста. Населението въ двата града, главнитѣ станции, на линията, се увеличава. Яффа сега има 30,000 жители, почти двойно отъ населението прѣди нѣколко години —а Иерусалимъ има 60,000.

Числото на пѣтниците които пѣтуватъ отъ Иерусалимъ до Яффа и обратно е надминало 40,000 прѣзъ миналата година. Единъ новъ градъ се строи въ Иерусалимъ подъ стѣнитѣ на стария градъ, и населението което е починало да оцѣнява ползата отъ каменнитѣ вѣглища, полза непрѣсмѣтнима въ една страна, дѣто дървата сж, тъй да се каже, исчерпани, е на пѣтъ да се поевропейчи. Въ Яффа сж направили публични градини и на търговията съ прѣтокали и работи отъ маслиново дърво се е далъ голѣмъ потикъ още отъ началото н 1893 год. Почнали сж да събиратъ смолата, която плува по Мъртвото море; и Дружеството, което се рѣшава на такава работа е прѣнесло съ желѣзницата отъ Яффа кораби съ платна, които послѣ е испратило на кола до рѣката Иорданъ, дѣто ги спущатъ и ги оставятъ да влѣзжтъ въ Мъртвото море. Тамъ се захваща съ тѣхъ работата по събиране на смолата. (Le Monde Illustré).

Най-голѣмийтъ кръстъ на свѣта се издига днесъ на Дрейкския Заливъ. (Сѣверна Америка), който е пунктътъ, дѣто прѣди 350 години излѣзълъ на суша мореплавателтъ Дрейкъ и неговийтъ капелланъ държалъ първата проповѣдъ на Английски. Тѣкмо за въспоминание на това събитие Калифорнийскійтъ епископъ Николсъ и единъ отъ неговитѣ приятели поставили върху една канара 300 крака висока, единъ кръстъ отъ синъ камъкъ 57 крака високъ. Много отъ комъниетѣ, които го съставляватъ, надминаватъ по своитѣ измѣрения най-голѣмия камъкъ на Хеопсовата пирамида.

Вѣрностъ въ малки нѣща и усърдно търсение да угодимъ Богу въ малки работи е доказателство на истинска прѣданостъ и любовъ. Нека бѣде цѣльта ни да угодимъ съвършенно на любезнаго Господа нашего въ малки нѣща и постигнемъ духъ на дѣтско простодушие и зависимостъ.

Религиозни Вѣсти.

ПОКОЙНИЙ Р. П. СМИТЪ, УЧЕНЪ БИБЛЕЙСКИ ШКОЛНИКЪ.

Негово прѣподоб. Робертъ Пейнъ Смитъ, кайто се поминалъ на 31-й миналий Мартъ отъ прѣголѣмо възбуждение въ старанието си да достигне желѣзнопѣтния влакъ, съединено съ слабостъ въ сърдцето, бѣше единъ отъ малцината велики Сирийски школници въ Англия и Европа. Той е билъ занятъ прѣзъ голѣма часть отъ живота си въ съставяне на Сирийски рѣчникъ, който се обнародва на части, и умрѣлъ тъкмо когато стигналъ до послѣднитѣ букви на азбуката. Той е обнародвалъ и нѣколко книги по богословието; билъ е членъ на комисията за прѣглеждане Новий Завѣтъ на Английски. Въ 1869 год. той държалъ скаски върху „Пророчеството като едно приготвление за Христа“ и приготвилъ едно тълкование върху пророка Иеремия. Като под библиотекаръ на библиотеката въ Оксфордъ той съставилъ каталогъ на Сирийскитѣ ръкописи и други учени списания въ нея. Прѣди да се назначи Деконъ Кантербургскій, той билъ Директоръ на Кралската Коллегия въ Единбургъ и Професоръ по Богословието въ Оксфордъ. Въ 1873 год. той посѣтилъ Америка и билъ единъ отъ виднитѣ мъжие въ Всемирната Конференция на Евангелическия Сюзъ, държанъ въ гр. Нью-Йоркъ прѣзъ онази година.

ОБРАЗОВАНИЕ ВЪ ЮЖНА АФРИКА.

Хюгенотската Коллегия (за жени) въ Уеллингтонъ, Южна, Африка се основала прѣди 21 година отъ Благ. Андрей Мѣрри, и е подъ управлението на свършившии Американската Коллегия, Маунтъ Холиоукъ. Въ послѣднитѣ петъ години тя е основала три клоня въ разни Държави, а четвъртий клонъ сега се иска отъ друга Държава. Тя не е подъ грижата на нѣкои отъ великитѣ мисионерски общества, но прави изъзвение на общата християнска публика за поддръжка. Ученицитѣ ѝ прѣдставляватъ бѣлото население на всичката покрайнина, и Г-нъ Андрей Мѣрри вѣрва, че е станала една отъ най-виднитѣ центрове на Християнско влияние.

Прѣзъ двадесесетъ и една година на своето сжществуване тя е испратила 500 ученички и 40 мисионерки въ разни части на Южна и Централна Африка. Ученичкитѣ ѝ се радватъ на това прѣимущество надъ чуждестранни мисионерски и учителски, че сж акклиматизирани и можтъ да противостоятъ на Африканската треска.

Отъ 27-й до 30-й миналий м. Юний (н. к.) се е държала въ Чаттануга, Теннесси (С. Д. Америка) втората Международна Конференция на Епвортската Лига (сюзъ), въ която зели участие между други и нѣкои отъ нашитѣ епископи, Джонъ Х. Винсентъ, И. В. Джойсъ и И. М. Тобжригъ. Темитѣ на главнитѣ скаски сж били слѣдующитѣ: „Методизмътъ на бѣдѣцето“ (27-й Юний), „Методизмътъ: неговитѣ животъ и начинъ на проявяване (животъ на мѣстнитѣ църкви — чловѣколюбиви прѣдприятія), (28-й Юний), „Методизмътъ; неговото учение и духъ, (духътъ на методизма: религиозно образование на дѣцата и на младитѣ, животъ Божий въ душата; какъ да се придобиватъ чловѣцитѣ), 29-й Юний; „Очаквание отъ църквата съществието на Духа Святаго“ (30-й Юний).

Има шестъ години какъ се е основала Епвортската Лига (сюзъ.) Постоянниятъ ѝ напрѣдъкъ прѣзъ шесттъ години може да се прѣдстави наглядно по слѣдующий начинъ:

1890	1820	Дружини
1891	5602	"
1892	8102	"
1893	10,200	"
1894	12,514	"
1895	14,619	"

—Положилъ се е въ Берлинъ напослѣдъкъ, първия камъкъ на единъ паметникъ въ честь на Лутера. Направата на статуитѣ и на барелиефитѣ повѣрена испърво на скулптора Оттона, се е продължавала слѣдъ смъртта му отъ Г-на Роберта Толеренца.

ЛИЦЕ СЪ ЛИЦЕ ПРѣДЪ БОГА.

Има искусство въ всѣко нѣщо. Ако когато жътвата е уарѣла, отидѣхме въ нивитѣ, пѣхме да намѣримъ, че до когато единъ жътваръ обикаля нивата и коси житото сж голѣмъ трудъ, като се спира слѣдъ всѣка

ржкойка прѣди да добие сила пакъ да слѣд-
ва работата си, другъ чловѣкъ прѣзъ два
три часа работи безъ да се спре, освѣтъ
само за да изостри сърпа си — той отива
отъ една страна на нивата до друга безъ
особенна умора. Каква е разликата? Въ е-
диния случай чловѣкътъ знае да върти
сърпа, а въ другия, той не знае. Единъ ч-
ловѣкъ излиза съ снарядъ за ловение риба,
който му коштува около 200 лева, и не ула-
ва положително нищо цѣль день; а другъ
съ снарядъ приготвенъ съ собственния му
ножъ, улавя толкозъ риби, щото кошницата
му едва може да ги побере. Каква е разли-
ката? Въ единия случай чловѣкътъ знае да
лови риба; а въ другия, той не знае. При-
знаваме, че има искусство въ всичко. Има ли
искусство и въ религията?

Защо трѣгва единъ въ Християнския
животъ и прави бързъ напредѣкъ? Той
като че върви по полето и напредва отъ
една степенъ на благодать въ друга, като
става по-силенъ и крѣпкъ въ Християнския
животъ, и злостастията и испититѣ му по-
магатъ, тѣй щото въ края на тридесетъ го-
дини той може да погледне назадъ и да
види, че е направилъ дълго и пълно тѣрже-
ство; тогазъ когато другъ единъ си остава
тридесетъ години въ църквата и не извърш-
ва нищо, а стои дѣто е билъ въ начало-
то, или ако се е дръпналъ назадъ, нѣма
въ сжщностъ толкозъ вѣра и полезностъ
колкото въ първата година. Защо единъ
напредва и другъ остава назадъ? Има ли
искусство въ религията? Има. Никой не успѣ-
ва въ Християнския животъ случайно. Нѣма
слѣпъ случай въ тази важна работа. Ако
единъ чловѣкъ напредва въ Християнския
животъ бързо, то е защото употребява нѣ-
кои срѣдства и върши нѣкои нѣща за да
постигне тази цѣль.

Има една велика тайна за напредѣка
въ Християнска опитностъ, и това е тайна
молитва. Много лесно е да влѣземъ въ
едно публично събрание, и възбудени отъ жи-
вото пѣние и отъ веселитѣ лица на стоти-
на Божии людие, да приклонимъ глава и
да издигнемъ сърдцата си въ молитва; но
да имаме нѣкое тайно мѣсто, дѣто изъ день
въ день, било сутрина, или на пладнѣ или
вечеръ, да коленичимъ прѣдъ Бога, като
никой други не слуша освѣтъ Него, и да
правимъ това отъ день на день, отъ мѣ-
сець на мѣсець, и отъ година на година, и

двадесетъ, тридесетъ години наредъ—това
не е твърдѣ лесно нѣщо. То изисква посто-
янство и високо оцѣнение на дългъ, голѣ-
ма Християнска рѣшителностъ, помощъ отъ
Бога. Никой не може публично да искаже
всичката си молитва. Земѣте най-добрия
чловѣкъ на свѣта, и нека той се исправи
прѣдъ Бога въ публично събрание, и иска-
же всичкитѣ си искушения, скърби, мжчно-
тии и недотатѣци; той би накаралъ да
се испразни стаята въ десетъ минути. Хо-
рата биха казали: „Ний не дойдохми въ
молитвенния домъ тази вечеръ за да се
потѣрсватъ ушитѣ и сърдцата ни.“ Ний
познавахме единъ прѣввсходенъ Христиа-
нинъ, който имаше навикъ да казва въ мо-
литвенното събрание всичко що вършилъ
едно врѣме и кждѣ ходилъ. Всички имаме
довѣрие въ него като добъръ и полезенъ
чловѣкъ, но и всинца желяхмѣ да не вли-
за въ такива подробности. Това не назида-
ваше ни едно Християнско ухо, не унапрѣ-
дваше ни едно Християнско сърдце. При
все това има мѣсто, дѣто чловѣкъ трѣбва
да е свободенъ да исказва всичко прѣдъ
своя Богъ, да прѣгледа всичкия си миналъ
животъ, да изброи всичкитѣ чудесни изба-
вления и да прѣдстави всичкитѣ си мжчно-
тии и недоразумѣния прѣдъ Него; но ако
нѣма стая за тайна молитва, гдѣ ще може
да стори това? Нѣма други крѣпкъ Хри-
стиански характеръ освѣтъ онзи който расте
тайно, и който исхожда отъ тайно съобще-
ние съ Бога—и едно съвършено свободно
и неограничено исказване на мисли, какво-
то чловѣкъ не може да има въ публично
религиозно събрание.

— Сжществующитѣ двадесетъ унивесите-
ти въ Германия броятъ 3840 студенти Про-
тестанти подъ управлението на 155 профе-
сори Протестанти, които прѣподаватъ богос-
ловие. Само въ държавната църква около
750 богословски студенти всѣка година се
ржкополагатъ презвитери, и почти толкозъ
се ржкополагатъ диаconi. Има други 500
студенти прѣснати изъ 15 богословски кол-
легии отдѣлни отъ университетскитѣ фа-
култети по богословието; което дава всичко
около 2000 студенти.

— „Но както е святъ Тойзи който ви е
призвалъ, така бивайте святи и вий въ всич-
кото си поведние, защото е писано: Святи
бждѣте, защото Азъ съмъ святъ.“

ЖЕНИТЪ ВЪ ЯПОНИЯ.

Въ старо врѣме женитѣ на богатитѣ разрѣди въ Япония сж живѣли съвсѣмъ уединени, придружавани отъ нѣколко слугини. Отъ съпруги и дѣщери не само се очаквало да бждѣтъ вѣрни и прѣдани на мжжиетѣ и бацитѣ си, но положително да се въздържатъ отъ всѣкаква намѣса въ търговията и политиката.

Живота на жени отъ срѣднитѣ и долнитѣ разрѣди е билъ всѣкога по-свободенъ въ много отношения отъ онзи не жени отъ по-високитѣ разрѣди. Между земледѣлцитѣ женитѣ работятъ заедно съ мжжиетѣ си, и това естествено имъ дѣва право да иматъ равенъ гласъ въ управленнето на домѣтъ.

Женитѣ газятъ до колѣни въ калъ и вода додѣто се прѣсади ориза; послѣ тѣ помагатъ да се жъне и събере и да се носи на пазаръ. Оовѣнъ дѣто искаратъ работа колкото мжжиетѣ си, тѣ приготвлява всѣки день потрѣбнитѣ ястия отъ оризъ, риба и чай, и вършатъ обикновенната къщна работа; но това, понеже тѣ живѣятъ много по-просто отъ Европейци отъ сжщитѣ разрѣди, не е толкова тежка работа.

Отъ 1868 год. насамъ когато Японскійтъ Императоръ се явилъ прѣдъ публиката придруженъ отъ Императрицата — първийтъ при мѣръ за такъво нововедение, що отбѣлѣзва Японската история

— придворнитѣ жени, и женитѣ отъ по-горнитѣ разрѣди сж имали по-голѣма свобода. Тѣ се расхождатъ съ мжжиетѣ си, яджтъ на сжщата трапеза съ тѣхъ, и много се радватъ да вършжтъ много други нѣща, които имъ сж били до тогавъ запрѣтени. Много отъ по-младитѣ жени били испратени въ странство да се

ЖЕНА ЯПОНКА.

учжтъ, и голѣмото болшинство отъ тѣзи, които останали у дома си, усвоили Европейско облѣкло и до колкото е възможно Европейски обичаи. Тѣ сж борили геройски съ Английската граматика и Французскія корсетъ, и расказѣтъ за тѣхнитѣ страдания показва, че тѣ сж прѣтърпѣли не по-малко отъ мжченицитѣ въ старо врѣме, които сж били изгорени на ешафота. Жени, които по прѣди не правяли ни най-малко упражненіе, и които сж сѣдѣли на петитѣ си съ достолѣпно мжлчаніе и сж гледали, като имъ танцували жени (генши), не които сж плащали за тази работа, сега си убуватъ малкиятъ крачета съ модни пантофи съ високи токове и се въртатъ около танцовалната стая по единъ твърдѣ фантастически начинъ, до като бандата свири Европейски пиеси, отъ които тѣ не отбиратъ повече отколкото единъ Хотентотецъ.

Основниятъ принципъ въ възпитанието на всичкитѣ Японки, отъ най-горнитѣ до най-долнитѣ е покорность. Прѣзъ дѣтство, съпругески и майчински животъ и додѣто достигне до положението на свекърва, тя трѣбва да се покорява на по-старитѣ си братия и сестри, на баща си и майка си, на мжжа си и свекърва си.

Японската мома напуца семейството си, и въ сжщность става дѣщеря на домѣтъ, въ който се задомява. Положението ѳ често бива твърдѣ неприятно, но съ врѣме тя навиква на този животъ. Свекървата е пълновластна колкото се касае до снахитѣ ѳ. Нейтъ трѣбва безпрекословно да се покоряватъ. Младата снаха не може да плаща за нѣщо, нито да приема посѣщения безъ да иска позволение, нито може да наказва дѣцата си помимо желанието на баба имъ.

ПЖТЕКАТА НА ОБѢЩАНИЕТО.

„А Амасия рече на человекѣтъ Божий: Но какво ще направимъ за стотѣ таланта, които дадохъ на Израйлевото войнство? А человекѣтъ Божий отговори: Господъ е силенъ да ти даде повече отъ тѣхъ.“

Амасия, Иудинѣтъ царъ бѣше се сѣюзилъ съ идолопоклонници. За да сполучи нѣкои си свѣтски прѣимущества, той се сѣюзилъ съ Израйльското царство, което въ това врѣме не ходило споредъ заповѣдитѣ на Иеова. Пророкѣтъ Господенъ бѣше испра-

тенъ да го прѣдосторожи за слѣдствието съ слѣдующитѣ думи: „Царю, да не отиде съ тебе Израйлевото войнство: защото Господъ не е съ Израйля.“ При все това той бѣ оставенъ да дѣйствува както си ще. „Но ако искашъ да идешъ, направи това: укрѣпи се за бойтъ: Богъ обаче ще те направи да паднешъ прѣдъ врагътъ; защото Богъ има сила да помогне и да сваля.“

Царьтъ се спрѣ и двоеумѣше се. Той бѣше далъ отъ съкровището си сто таланта за помощъ на Израйля, и сега нѣма да приеме нищо, ако не отиде на бойтъ. Нѣма обѣщание въ думитѣ на пророка, че това сръбро ще му се повърне. Той просто каза на царьтъ и сръброто и златото сж Божи, да ги дава или да ги не дава. „Господъ е силенъ да ти даде повече отъ тѣхъ.“ Амасия най-послѣ послуша гласътъ на пророкътъ. Амасия тогава се отлъчва отъ войската на Ефрема, и въ долътъ на сольта спечелва една велика побѣда.

Свѣтски интереси и убагри често дохождатъ въ стълкновение съ религиознитѣ начала, и вътрѣшна борба започнува. Длъжността казва, върши правото; наклонността, себепочитанието, и свѣтски убагри ни внушаватъ мисълта: какво ще получимъ въ замѣна за жьртвованието за *правото*? Погледни на челоуѣка, който се е посвѣтилъ Христу, и не е ли той пожьртвувалъ нѣщо? Не трѣбва ли да напусне старитѣ си навици, които му се станали като второ естество, и приятели съ които той едно врѣме много се е наслаждавалъ? Да, има себепожьртвования. Той изгубва благоволенieto на свѣтскитѣ хора; той трѣбва да се откаже отъ удовольствия, които по-прѣди сж били по вкуса му, и свѣтски удовольствия за които той е ламтялъ. Той трѣбва да припадне само на това увѣрение: „Господъ е силенъ да ти даде повече отъ тѣхъ.“ Маловѣрието ни шушне, но Той готовъ ли е? Опитността ни често доказва, че Той е готовъ. Нашиятъ вѣченъ интересъ се състои въ извършванието на нашата длъжностъ. Длъжността призва Мойсея да напусне високото положение отъ Фараоновътъ домъ; неговътъ видимъ интересъ очевидно изискваше да стои той въ този домъ; но той погледна на бжджщето и турна въ капжнитѣ това що той трѣбваше да пострада, а това което най-послѣ той щѣше да приеме ако принебрѣгне времѣното, и той се рѣши да

страда съ людietѣ Божий.

Нѣма загуба когато се рѣшимъ никога да не пожьртвуваме своитѣ начала на правото, благоволенieto и приятелството Божие колкото и да страдаме приврѣменно. Богъ ни снабдява съ всичко отъ което се нуждаемъ, и заради това нека нашата всегашна молитва да е:

„Да отричамъ зло познато,
Де не слушамъ Сатана;
Но като на мѣсто свято,
Нека влизамъ у клѣтъта,
Да намѣря,
Тамъ чрѣзъ вѣра,
Бога, миръ и тишина.

ПРѢВЪСХОДСТВОТО НА ХРИСТИАНСКАТА БЛАГОДАТЪ.

Нѣкой си разказва една трогателна случка която се случила въ единъ желѣзнопътенъ влакъ. Една нощъ въ единъ прѣпъленъ вагонъ за спание, едно дѣте плачело много жално. Най-послѣ единъ грубъ гласъ извикалъ отъ едно легло:

„Не ще ли майката на това дѣте го умири, тъй щото хората въ този вагонъ да могатъ да поспятъ малко?“

Дѣтето прѣстанало за една минута, и послѣ единъ мѣжки гласъ отговорилъ:

„Майката на дѣтето е въ кифура на багажния вагонъ, и азъ съмъ стоялъ буденъ съ дѣтенцето цѣли три нощи и щесе старая съ всичкитѣ си сили да го умиря.“

Изведнѣжъ се затеклъ нѣкой си отъ другото легло, и единъ прѣиспналъ но нѣженъ гласъ казалъ:

„Не разбрахъ, Господине; жалъ ми е не бихъ казалъ това за цѣлия свѣтъ, ако да бѣхъ разбралъ. Оставете ме да земж дѣтенцето, а вий си легнете та си починѣте.“

И нагорѣ на долу по вагона се расхождалъ този якъ челоуѣкъ като пѣялъ ниско на умореното дѣтенце, докжтъ заспало, и тогазъ го сложилъ на леглото си и бдѣлъ надъ него до сутриньта. Като занеслъ дѣтенцето на баща му, той пакъ му се извинилъ: „Надѣвамъ се, че ще ме извините за това що казахъ. Не разбрахъ какъ е работата“

Свойственната областъ на Християнитѣ е да бжджтъ благосклонни, търпеливи и учтиви, даже и когато не разбиратъ. По този начинъ се изявява прѣвѣсходството на тѣхната благодатъ.

Наука и Механика.

ГОВОРЯЩИ ПЛАНИНИ.

Дарвинъ най-напрѣдъ описалъ научно явлението на говорящитѣ планини. Той говори за една малка планина, разположена въ Чили, близу до градъ Кетияпо, Кокимбоска областъ, нарѣчена въ страната El Gramadog по причина на тѣжкото по продължително бучение, което се вижда да излиза отъ странитѣ ѝ.

Споредъ знаменитийтъ естествоиспитателъ, това бучение се е произвеждало отъ търканието на пѣсечнитѣ зрънца отъ които е покрита планината, и които непрестанно подъ стѣпките на челоуѣци и животни, и може би и отъ трептението на почвата се спускатъ на ситенъ прахъ покрай хълбоцитѣ на планината дори до полѣната.

Въ срѣдъ езерото Пирамидъ Лейкъ (Пирамидно Езеро) не далечъ отъ Труки Кинеръ, Невада (Сѣверна Америка) съществува друга пѣюща планина, по-малко знаменита, но по-любопитна отъ описаната отъ Дарвина, защото ако и звукътъ да не е продължителенъ, той е много по-хармониченъ. Споредъ силата на вѣтъра и нѣкои атмосферически условия, планината издава испърво нѣщо като звънтението на хиляди сребърни звънчета; постепенно звукътъ се измѣнява въ истинска симфония, която прилича на по-малкитѣ гласове на единъ малтъкъ органъ; послѣ внезапно той изчезва.

По мнѣнието на научни мѣжии между които по-особенно Сеценъ и Хрелбергъ, които се поели и развили Дарвиновата теория, тѣзи явления, както и онѣзи които сѣ известни въ голѣмитѣ пѣсечни пространства въ пустинитѣ, сѣ дължатъ само на движението на пѣсѣка.

ЦѢРЬ СРѢЩУ ИНФЛУЕНЦАТА.

Съ голѣмото распростране на инфлуенцата пакъ се обърнало внимание на многото цѣрове изнамерени да ѝ противостоятъ. Между тѣзи се живо прѣпорѣчва хинината, която трѣбва да се употребява, съ съвѣта на нѣкой докторъ, разбира се въ дози по-голѣми отъ $\frac{1}{2}$ до 1 граммъ за болнитѣ и отъ $\frac{1}{3}$ до $\frac{1}{2}$ граммъ за здрави като прѣдпазително срѣдство.

Докторъ Гразеръ Боннъ, който счита хинината за специаленъ цѣръ противъ инфлуенцата, отдава ѝ и дѣйствителна прѣдпазлива сила. Единъ хуссарски ескадронъ въ Боннъ е билъ въ продължение на три седмици профилактически (прѣдпазително) тритирапъ (цѣренъ) съ сулфатъ отъ хинина разтворенъ въ ромъ. Храбритѣ конници земали безъ отвращение цѣра въ тази форма, и дѣйствиата му били прѣвѣсходни, тѣй като само седемъ солдати се разболѣли, отъ които само три въ първия денъ на лекуванието, когато въ другитѣ четири ескадрона на полка имало 19, 21, 22, и 42 болни отъ инфлуенца.

Но тѣй като има скептици, които иматъ повече вѣра въ профилактиката (прѣдпазителната сила) на рома нежели на хинината, то добръ е да се остави на докторитѣ рѣшающата дума по силата на хинината.

ТЕЛЕФОНЕНЪ СНАРЯДЪ ЗА ЖЕЛѢЗНОПЪТНИ ВЛАКОВЕ.

Отъ нѣколко врѣме насамъ въ разни Австрийски желѣзници се е въвелъ телефоненъ снарядъ, който се е приложилъ при влаковетѣ и служи исклучително за желѣзнопътната служба. Случава се, за примѣръ, въ единъ влакъ нещастие, или нѣкоя бѣда, която принуждава влакътъ да се спре; тогазъ сѣ достотѣчни нѣколко минути за да се тури въ съобщение телефонната жица съ телеграфната по край линията, и така да може бърже да се съобщи бѣдата на най-ближната станция. Телеграфниятъ токъ не се прѣкъсва съ това, но телеграфнитѣ жици могатъ да се употребяватъ и за двѣтъ цѣли.

Очевидно е, че когато се удобри употреблението на снаряда, той ще може да принесе голѣми услуги въ бѣдѣщи желѣзнопътни нещастия, особено въ онѣзи страни, дѣто единичнитѣ станции сѣ далечъ една отъ друга и дѣто опасноститѣ за избѣгване сѣ не малко.

—Брауншвейгскитѣ професори Конте и Молеръ сѣ зели инициативата (почина) въ единъ редъ международни студии за изучаванито на облацитѣ въ 1896 год.

Правителството на Брауншвейгското херцогство подкрѣпя прѣдприятието.

Тѣй също и Международниятъ Метеорологически Конгресъ събранъ въ Монако е ра-

зисквалъ въпроса да се съсредоточятъ студентѣ на метеорологитѣ въ 1896 год. върху наблюдение на облацитѣ.

Отъ тѣзи студии се надѣватъ за много и даже практически резултати за метеорологическата служба и за въ полза на земледѣлнето и на мореплаването.

—Отъ една скорошна студия по журнализма въ Япония излиза, че печатътъ се е породилъ и развилъ тамъ почти тѣй както и въ Франция. Инициативата се зела отъ единъ аптекаръ Кишида-Гинконъ, който нѣщо прѣди 25 години намислилъ да обнародва два три пжти въ мѣсеца единъ листъ обявления за своитѣ лѣкове. Като е била запрѣтена политиката, той помѣствалъ между *рекламитѣ* и нѣкои свѣтовни извѣстия, разни фактове, че дори въ видъ на притурка и романи извлѣчени отъ старитѣ национални легенди (прикаски). Въпрѣки този успѣхъ на аптекаря, който намѣрилъ подражатели, Японскитѣ печатъ не се развилъ много додѣто не се въвели въртащитѣ се машини прѣди 10 години.

Днесъ подданницитѣ на Микадо (Японскитѣ Императоръ) четатъ повече отъ 400 ежедневни вѣстници, отъ 5 до 10 стотинки и около 300 прѣгледни или периодически списания.

—Сега се приготвява въ гр. Иена лѣянието на исполниско прѣдмѣтно стъкло за небесна фотография. То ще фигурира на Берлинското Иложение въ 1896 год.

Стъкленитѣ кжсове назначени за фабрикуването на лещеподобнитѣ стъкла ще иматъ 1,13 метра въ диаметръ; тѣ ще трѣбва да се държатъ на твърдѣ висока температура двѣ или три седмици, и последователното постепенно истудяване ще трае нѣколко мѣсеца.

Фирмата Стейнхаймъ отъ Монако е натоварена съ оптичeskата частъ на инструмента, за който е прѣдвидено една сума отъ 110,000 лева.

—Въ Германия се е усвоила една система посрѣдствомъ телефона за да се не допуца распространението на прилѣпчиви болести. При устието на снаряда се турятъ единъ слѣдъ други нѣколко хартийни листове: първо и прѣди да се говори достатъчно е да се откъсне първиятъ, листъ ще се прѣдставя.

Най-великитѣ астрономи, които правятъ умозрения върху това що съществува въ пространството, и разстоянието на вѣнкашнни млѣчни пжтища, прѣсмѣтватъ, че най-ближната вѣнкашна вселенна е толкозъ далечъ, щото свѣтлината отъ нея, като пжтува съ една бързина 186,000 мили въ секунда, ще земе близу 90 милиона години да стигне до насъ.

— Намѣрило се е, че сапунътъ е единъ отъ най-добритѣ стерилизатори (убийци на бактерии) на заражена вода. Види се, че дълго врѣме слѣдъ холерната епидемия жителитѣ на Хамбургъ се страхували даже да се кжпятъ съ вода отъ рѣката Елба; но Г-да Форстеръ и Нийландъ, отъ онзи градъ притезаватъ да сж доказали съ опитъ, че ако отъ обикновенниятъ туалетенъ сапунъ се тури около една унция на 13 и половина литри вода, то вътрѣ въ десетъ минути той ще убие холернитѣ бацили.

Електрическа жельзница въ Массачусеттсз, С. Америка.

Американското списание The Annals of the American Academy за м. Май обръща внимание на голѣмото увеличение на електрически жельзници въ Държавата Мессачусеттсз (С. Д. Америка) Въ 1888 год имало 534 мили трамвайски линии теглени съ коние, и ни една не е била карана съ електричество. Въ края на 1894 год трамваи карани съ коние слѣзли на 104, а 825 мили трамвайски линии били карани съ електричество. Икономията направена отъ електричeskата система се показва, обаче, отъ факта, че процента на разносжитѣ по работението на тѣзи трамваи спрямо дохода билъ 80.2 на сто; въ 1894 год пропорцията била 69.51 на сто. Последнитѣ десетъ години сж показали чудесно увеличение на капитала вложенъ въ уличнитѣ жельзнопжтни линии. Тѣй, за примѣръ, въ 1885 год. капиталътъ на всичкитѣ дружества за улични жельзнопжтни линии билъ нѣщо повече отъ 40,000, 000 лева; въ 1894 год той билъ близу 135, 000,000 лева. Прѣзъ сжщия периодъ числото на работницитѣ се увеличило отъ 4,103 на 7,451; числото на колата отъ 2,114 на 4,058; цѣлото число пасажери ще сж били прѣнесени отъ тѣзи трамваи се увеличило отъ 100,746,786 на 220,461,099; и числото на употребяванитѣ коние се намалило отъ 9, 785 на 2,014.

Селско Стопанство.

ВНУШЕНИЯ ЗА КОКОШКИ.

Храната, която най-много помага на кокошки да нескът яйца е жито и малко раздробени кокали всеки денъ.

Помнѣте, че млѣкото въ какъвъ да евидъ е полезно за кокошки, които нескът яйца. То съдържа всичкитѣ елементи на яйчна храна въ почти изискуемитѣ пропорции.

Ако за кокошкитѣ има широкъ дворъ дѣто да тичатъ свободно, давайте имъ малко ечемикъ или жито сутрина, и пълна порция вечеръ; друга храна тѣ сами ще си намѣрятъ прѣзъ деня

По нѣкогашъ се намиратъ кокошки умрѣли покрай плетицата, когато сж били тлѣсти и здрави. Често се случавъ, че тѣ биватъ много тлѣсти и умиратъ отъ апонексия.

Всекой, който държи кокошки, забѣлѣзва, че има една или двѣ кокошки, които постоянно нескът яйца. Отъ тѣхъ трѣбва да се развѣждатъ други, защото тѣ прѣдаватъ добритѣ си качества на пилетага си.

Гледайте всека пролѣтъ да посѣвате слѣнчовникъ, защото сѣмената му сж най-добра храна, що може да се даде на кокошки, които нескът яйца. Слѣнчовникътъ много лесно расте.

Немарливостъта е отговорна за повечето болести на кокошки отколкото какво да е друго нѣщо. Немарливостъта остава да се нападатъ кокошкитѣ оръ други животинки, които сж най-лошитѣ неприятели съ които има да се бори кокошарътъ.

Държане масло: — Добро масло може да се държи шестъ мѣсеца безъ да се развали. Ако не е добро отъ начало, то ще съдържа нѣкои елементи на разлагание, дължими на млѣкото останало въ него или на киселината, на каймака или на други недостатъци, които ще помагатъ на разлагането прѣзъ врѣмето когато се държи. Трѣбва да се внимава и на мѣстото, дѣто се държи — то естѣ, то трѣбва да е чисто, хладно и тъмно и сж доветѣ въ които се държи маслото трѣбва тѣй да се захлупватъ щото да не пуцатъ въздухъ. Тогазъ бавното вътрешно промѣнение въ маслото, дължимо на химическото измѣнение на какви да било неизбѣжни нечистотии, които сжществуватъ въ него, и дѣйствието на тѣзи врѣхъ тлѣ-

стината на млѣкото, ще слѣдва тѣй бавно, щото не ще повлияе вредно на качеството, и може да се изминатъ шестъ мѣсеца прѣди да може да се забѣлѣжи нѣкакво си покварение на маслото.

Хранение Телци: — Телци хранени лѣтно врѣме съ зърнена храна и сѣно или слама печелятъ на тегло $2\frac{1}{2}$ повече отколкото телци, които пасятъ. Нѣкои обаче мислятъ, че е добръ да се употребяватъ и двата способа, като се дава по малко трици или малай (кукурузено брашно) на телци, които пасятъ.

ОСТРОУМЕНЪ КОНЬ.

„До като бѣхъ въ Шамперъ, въ Швейцария,“ пише единъ Англичанинъ, „видѣхъ твърдѣ любопитна случка. Единъ овчаръ съ стадото си се намиралъ на едно доста високо планинско бърдо. Въмѣсто овчарско куче той имаше единъ конь, войто вършеше работата на овчарско куче. Овчарътъ казваше нѣщо на коня, който изведнѣжъ припваше и докарваше останалата надирѣ овца. Послѣ той (коньтъ) се връщаше при господаря си за да очаква по нататашни поръчания, които изпълняваше по най-точенъ начинъ.“

Кокоша холера: По този въпросъ единъ Американецъ пише слѣдующето: „Нѣкой си постоянно пита за цѣръ срѣщу кокоша холера. Моята опитностъ е, че чистотата е прѣдпазително сръдство, и прѣдпазителнитѣ сръдства сж всекога по-добри отъ цѣрове. Недѣйте храни кокошкитѣ на земята, дѣто тѣ обичатъ да се навѣртатъ по честичко.“

Азъ правя дълги корита като санджечета отъ тънки дѣски и въ тѣхъ храня кокошкитѣ, и единичкитѣ пѣтъ дѣто сѣмъ ималъ холеренъ случай между кокошкитѣ е било, когато сѣмъ билъ немарливъ и сѣмъ ги хранилъ на земята. Щомъ сторя това, и слѣдъ една или двѣ седмици една или двѣ кокошки се разболѣватъ. Намѣрилъ сѣмъ, че чрѣзъ потопяване петъ шестъ тютюневи листие въ 10 или 12 литри вода и изливане тази вода въ коритото за пиење се спира холерата и не се явяватъ вече холерни случаи. Тази е била моята опитностъ нѣколко години наредъ, когато монѣ съсѣди сж губели своитѣ кокошки съ дузини.“

Домакинство.

Учѣте дѣцата си отъ малки да спистяватъ пари, — При възпитанието на дѣцата родителитѣ трѣбва да гледатъ да ги приучаватъ отъ малки на спестовность. Много дѣца има, които щомъ получатъ едно петаче или десетаче, тичатъ право на шекерджийницата и си купуватъ шекерчета и разни бомбони, отъ чрѣзмѣрното яденіе на които си развалятъ жбитѣ и стомаха. Родителитѣ могатъ сегисъ тогисъ да даватъ на дѣцата си малко пари, но да ги учятъ и на спистовность. Тѣ могатъ да отворятъ особна каса за дѣцата си, и отъ нея да имъ даватъ, когато имъ дотрѣбва да си купуватъ тетрадки, писалки и др. Лѣтно врѣме родителитѣ могатъ да даватъ на дѣцата си малко пари да си купуватъ сегитѣ тогисъ разни зрѣли плодове — череши, круши, кайсии, ябълки и пр.; но твърдѣ редко да имъ позволяватъ да си купуватъ бомбони. Ядението здрѣли плодове никакъ не врѣди дѣцата. При практикуванието тази система родителитѣ трѣбва да бѣждѣтъ много осторожни; тѣ трѣбва да бѣждѣтъ да се не вкорени въ дѣцата имъ единъ видъ *наемнически* духъ. Дѣцата трѣбва да се покоряватъ на родителитѣ отъ любовъ, а не съ надежда да ги награждѣтъ съ пари или какво да е друго нѣщо. Родителитѣ трѣбва, прочее да внимаватъ какъ и кога награждаватъ дѣцата си. Ако майката накара малката си дѣщеря да ѝ попогне въ нѣщо въ кѣщи, тя не трѣбва да ѝ каже: „Ако ме послушашъ, ще ти дамъ едно дѣсета-че,“ но ако дѣщеря ѝ послуша, тя може послѣ да ѝ каже, че ѝ подарява едно или двѣ десетачета, които ще ѝ даде когато ѝ дотрѣбва да си купи нѣщо потрѣбно. По този начинъ едно добро момиченце може въ нѣколко мѣсеца да събере нѣколко лева безъ да добие *наемнически* духъ.

Зрѣли плодове. — Слагайте всѣки день зрѣли плодове на трапезата; тѣ сж много по добри отъ цѣрове.

Пиктия отъ томати. — Нерѣждѣте яки зрѣли томати, и ги сварѣте съ толкозъ вода колко да ги не остави да загорятъ. Прѣцѣдѣте ги прѣвъ цедилка и притурѣте килограмъ захаръ на килограмъ томати. Въварѣте ги додѣто станатъ на пиктия, която може да се яде съ печено мѣсо.

Книжнина.

„*Домашенъ приятелъ*,“ Мѣсечно списание за наука, религия, промишленность и домакинство. Год. VII брой VI. Издава Българското Евангел. Д-ство въ гр. София. Годишна цѣна 3¹/₂ лева.

„*Въздържателъ*“ Мѣсечно списание на Българ. Въздър. Сѣюзъ Год. I. брой VI. Годишна цѣна 2 лева. въ гр. София.

„*Семейно Огнѣше*,“ Илюстрировано списание. Редакторка М. Недѣлкова, Попова. Издава Д-ство „Сѣюзъ“ въ гр. Варна. год. Год I. брой V. Годишна цѣна 8 лева

„*Българ Църковенъ Прѣгледъ*,“ Мѣсечно списание. Год. I. книжка IV. Редакторъ Издатель: Игнатий Рилскій въ гр. София. Годишна цѣна 12 лева.

„*Свѣтъ*“ Мѣсечно списание за наука, литература и промишленность. Издава Плевненскій Книжовенъ Комитетъ. Год. III. книжка IV въ гр. Плевенъ Годишна цѣна 2 лева

„*Нова Свѣтлина*“ Мѣсечно списание за душевни явления и безвредни здравословни способности. Год. V. книжка II. Редакторъ Изд.

„*Свобода*“ Органъ на Народ. Либер. Партия, год. IX вр. 1597-1666 въ гр. София. Годишна цѣна 24 лева.

„*Миръ*,“ Органъ на Народната Партия, Год. бр. 62-100 въ гр. София. Годишна цѣна 16 лева.

„*Социалистъ*“ Органъ на работническата социалъ-демократическа партия. Год. I. брой 40-63 въ гр. София. Годишна цѣна 10 лева.

„*Млада България*,“ Независимъ демократически вѣстникъ. Год. I. брой 4-15 Стопанинъ Д. Ризовъ. Годишна цѣна 10 лева.

„*Църковенъ Вѣстникъ*“ Научно-религиозно-нравственно списание. Редакторъ: Священникъ Минъ Г. Минковъ въ гр. Пловдивъ. Годишна цѣна 4 лева.

ХРИСТИАНСКИЙ СВѢТЪ,

Издава Методистната Епископална Миссия, Руссе.

ОТГОВОРНИКЪ: СПАСЪ ДИМИТРОВЪ.